

DINA ZOLDNERE

SNIEGĀ

DINA ZOLDNERE

SNIEGĀ

ZVAIGZNE

821.174-31
Zo 330

Vāka dizaina autore *Natālija Kugajevska*

Vāka dizainam izmantots attēls no orkhv/depositphotos.com
Autores foto © Artūrs Turjanica

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Dina Zoldnere, 2021

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9366-1

1. daļa

I

Konfekte

No istabas nāca balsu murdoņa, bet skaidri saprast vārdus nevarēja, bija dzirdama tikai brīžiem klusāka, brīžiem skaļāka runāšana. Ik pa laikam kāds spalgi iesmējās, uz brīdi mainīdams vienmērīgo skaņas ritmu, bet drīz atkal atjaunojās tā pati klusā valodas melodija.

Meitene bija izlavījusies virtuvē, atstādama aiz muguras trokšņaino viesistabu. Pa puspievērtajām durvīm gaisma meta blāvu atspīdumu uz sienas, bet virtuvi koridora galā tā neaizsniedza. Telpa slīga spocīgā krēslā, un tikai sniegs, kas nesen bija uzsnidzis pagalmā, padarīja virtuvi nedaudz gaišāku. Arī pašlaik viegli sniga. Piegājusi pie loga, meitene ieskatījās savā plaukstā, un tur jau tā gulēja – senlaiku konfekte spīdīgā, zilā papīrā ar sudrabaini baltu putnu. Vētrasputns, meitene priecīgi nodomāja. Ietīta trijos papīros, konfekte glabāja brīnišķīgu noslēpumu. To nevarēja vienkārši attīt un nevērīgi iemest mutē. Lai tiktu konfektei klāt, bija vajadzīga pacietība un laiks, un kāre auga, pieveicot katru papīra kārtu. Pirmais bija zils, satraucoši čaukstošs, ar caurspīdīgiem putniem.

Kamēr konfekte vēl nebija attīta, putni izskatījās mirdzoši balti, jo otrais papīrs bija sudrabots. Kad konfekti apēda, sudraba papīru varēja ar nagu pret galdu izlīdzināt gludu kā spoguļi. Trešais bija plāns un puscaurspīdīgs sviestpapīrs. Vēl ilgi pēc tam kad konfektes garša jau bija pagaisusi, mazais papīra gabaliņš saglabāja tās kārdinošo smaržu.

Meitenei mutē saskrēja siekalas un ap sirdi kļuva pavisam liksmi. Viņa tikai nespēja īsti saprast, kāpēc: tāpēc, ka ir Ziemassvētki, vai tomēr konfektes dēļ. Meitene atvēra šauro virtuves logu, kas vienīgais visā dzīvoklī izgāja uz nelielu piecstāvu mājām ieskautu pagalmu. Viņa joprojām jutās laimīga. Laiks pa šo īso mirkli bija mainījies – sniga jau daudz stiprāk, un sniegpārslas krita tik blīvi, ka viņa nespēja saskatīt ne pagalmu zem sevis, ne debesis virs galvas. Kā no baltas miglas viņas priekšā spokaini iznira milzīgā, vecā pagalma koka augšējie zari.

Meitene izstiepa roku ārā pa logu, cik tālu varēja, un izmeta konfekti. Sniegpārslas uz siltās ādas pārvērtās ūdens pilītēs, tās mirdzēja kā dimanti un, tiklīdz viņa sakustējās, ritēja uz leju, kutinādamas tukšo plaukstu. Tikai tagad viņa apjauta, ka nezina, kāpēc to visu dara. Kāpēc ir aizlavījusies prom no mājiniekiem tumšajā virtuvē, atvērusi logu un izmetusi konfekti. Tas šķita savādi, tomēr meitene neizprotamā veidā zināja, ka viņai tā jādara.

Konfekte acumirkli pazuda skatienam, un meitene nespēja saredzēt, kam to metusi. Ja tikai nedaudz mitētos snigt, viņa domāja, un sniegpārslas kļūtu mazliet retākas, tad noteikti varētu saskatīt pagalmu. Un tiešām, it kā kāds būtu dzirdējis viņas domas, snigšana sāka pierimt. Arvien skaidrāk iezīmējās koka aprises un pagalma četrstūris.

Vienubrīd meitene bija pilnīgi pārliecināta, ka tūlīt lejā kādu ieraudzīs.

Pēkšņi, sajaucot vienmērīgo snigšanu un meitenes domas, plati izplestiem spārniem mezdams lokus šaurajā pagalmā arvien augstāk un augstāk, viņai garām aizšāvās vētrasputns un pazuda plašajās debesīs.

Diāna pamodās. Tā notika vienmēr pirms Ziemassvētkiem – jau kopš neatminamiem laikiem viņa katru gadu redzēja šo sapni. Vienmēr vienu un to pašu sapni. Varēja pat neskatīties kalendārā, tāpat bija skaidrs, ka pienākuši kārtējie Ziemassvētki. Diāna grūtsirdīgi nopūtās. Viņa vairs nedzīvoja Vecpilsētā, mājā ar pagalmu un veco koku. Īstenībā tur vairs nedzīvoja neviens sevi cienošs pilsonis. Tagad Vecpilsētā mitinājās tikai visādi dīvaiņi. Un dzīvoklis kopš mammas nāves nu jau septiņus gadus stāvēja tukšs, bet Diāna dzīvoja lepnajā savrupmājā pie tēva kopā ar pamāti un pusmāsu. Tomēr, lai kā negribētos to atzīt, viņa skuma pēc Vecpilsētas. Kaut kas viņu vilktin vilka atpakaļ, īpaši tagad, Ziemassvētku laikā.

Pēc savādā sapņa Diānu parasti pārņēma nostalgisku emociju kokteilis – neizskaidrojamas ilgas, skumjas un neatgriezeniska zaudējuma sajūta. It kā viņai būtu kaut kas nodarīts, iecirstas neredzamas brūces, kas nekādi negrib sadzīt. Tikai Vecpilsētā Diāna jutās kā mājās, tikai tur varēja brīvi uzelpot. Viņa pati nemācēja sev izskaidrot, kāpēc visur citur uzreiz ieraujas sevī un saspringst, it kā būtu jāpaslēpjas.

Sapnis bija par pagātni, par laiku pirms katastrofas. Diāna aizdomājās. Cik gadu viņai toreiz bija? Kādi desmit?

Jā! Toreiz visi vēl priecājās par sniegu, viņas rokas un seja joprojām atcerējās vieglo, vēso sniegpārslu pieskārienu. No spilgtajām atmiņām Diāna nodrebēja un strauji piecēlās no gultas, cenzdamās aizdzīt skumjās domas.

Bija piektdiena, pēdējā nedēļas darbadiena. Vajadzēja saņemties, kaut ko ieēst un iet uz darbu. Diāna saģērbās neuzkrītoši pelēkās drēbēs, kādas valkāja visi uzņēmuma darbinieki, bet garos, gaišos matus saķemmēja nedaudz priekšā sejai, atstādama to ēnā. Ja vien neskatījās īpaši vērīgi, Diāna ne ar ko neatšķīrās no uzņēmuma augstākās klases darbiniecēm – viņa bija tikpat slaida un gara kā citas. Lūkodamās savā spoguļattēlā, Diāna atkal nopūtās. Vajadzētu tikai nelielas auguma un sejas korekcijas, un viņa varētu kāpt pa karjeras kāpnēm, cik vien augstu vēlētos. Šī doma iesvēla Diānā izmisumu. Kopš pirmās darbadienas viņa atradās izvēles priekšā, bet joprojām nespēja pieņemt lēmumu.

“Pietiks,” Diāna saņēmusies pie sevis noteica, “man taču nav jāizlemj tagad!” Tā bija viņas parastā atruna, kas ļāva atkal atlikt lēmuma pieņemšanu uz vēlāku laiku.

Pirmajā stāvā tēvs ar pamāti Austru un pusmāsu Adeli jau sēdēja pie ēdamistabas galda un dzīvi sarunājās. Ienākot Diānai, saruna aprāvās.

“Diāniņ,” Austrā smaidīdama saldā balsī teica, “pagatavo sev kaut ko brokastīm.” Viņas laipnība uzdzina Diānai zosādu. Tā bija poza, ko pamāte ieņēma, pameitai klātesot, bet smaids acumirkļi pazuda, tiklīdz Diāna novērsās. Diāna šajā mājā dzīvoja jau septiņus gadus, tomēr Austrā joprojām novilka striktu robežu starp viņu un pārējiem, neuzskatīdama pameitu par ģimenes locekli,

tikai par īslaicīgu traucēkli. Arī Adele bija pieradināta tā domāt. Bet tēvs? Diāna nezināja tēva viedokli. Viņš nekad neiejaucās pameitas un pamātes attiecībās, ļaudams tām ritēt savu gaitu.

Kad Diāna vēl dzīvoja Vecpilsētā un Adele bija maza, viņa rautin rāvās paciemoties pie māsas. Diānai pat šķita, ka viņas ir kļuvušas par labām draudzenēm. Bet draudzībai izrādījās īss mūžs – tā ilga, tikai kamēr Diāna turējās pa gabalu no Adeles dzīves un ne uz ko nepretendēja. Tiklīdz viņa pārvācās pie tēva, sirsnīgās attiecības izkūpēja kā dūmi. Māsa visiem spēkiem cīnījās par tēva uzmanību, un atlika viņam tikai nedaudz pievērsties Diānai, lai Adele sāktu činkstēt un niķoties, līdz tēvs atkal piederēja viņai vien. Tomēr galvenais naida iemesls izrādījās nauda, vismaz tā varēja noprast pēc Austras un Adeles izturēšanās. Diānas dēļ tika tērēti līdzekļi, kas citādi varētu palikt viņām. Protams, šie līdzekļi bija minimāli – kopš vidusskolas beigšanas Diāna pati sedza savus tērīņus, bet patniecīgākās dāvanas un uzmanības apliecinājumi no tēva tika uzņemti vai nu ar piktu klusēšanu un plecu raustīšanu, vai skaļām nopūtām.

Ielējusi sev kafiju un uztaisījusi sviestmaizi, Diāna apsēdās tukšajā galda galā. Viņi pat sēdēja tā – viņa vienā galā, bet visi pārējie otrā. Valoda bija kļuvusi pavisam klusa, lai Diāna nevarētu piedalīties sarunā. Viņa atcerējās, kā sākumā bija likusi savu krēslu pārējiem blakus, bet tas katru reizi tika atlikts atpakaļ, līdz viņa saprata un samierinājās, līdz viņai kļuva vienalga. Varbūt ne gluži vienalga, bet tāda attieksme vismaz vairs neizraisīja sāpes. Uzreiz pēc mammas nāves gan bija grūti, tolaik viņa jutās

vientuļa un bezpalīdzīga. Diāna vienatnē raudāja ikreiz, kad tika atstumta, kad viņu aizmirsa pasaukt pie svinību galda vai nepaņēma līdzī ģimenes izbraukumos, bet tagad vairs ne. Viņa bija pieradusi.

Klusēdama paēdusi, Diāna nomazgāja šķīvi un jau izgāja priekšnamā, kad Austra uzsauca nopakaļ:

“Aizmirsu pateikt – tev vakar zvanīja Boriss. Pa mājas telefonu, tu laikam biji izslēgusi mobilo,” viņa pārmetoši piebilda.

“Paldies,” Diāna noteica, uzvilka pelēko mēteli un izgāja no mājas. Viņas tagadējā ģimene bija pieņēmusi, ka Boriss ir viņas līgavainis, un Diāna vairs skaidri nezināja, kādas ir viņas pašas vēlmes. Galu galā, Diāna domāja, viņai drīz paliks divdesmit trīs gadi, un būtu tikai normāli sākt plānot savu nākotni. Bet, iedomājoties turpmāko dzīvi kopā ar Borisu, ap dūšu ikreiz palika kaut kā nelāgi. Nebija tā pacēluma un prieka, ko vajadzētu izraisīt domām par mīloto. Diāna bija lasījusi par mīlestību grāmatās, viņai būtu jālidinās septītajās debesīs, bet viņa jutās gluži pretēji – kā piespiesta pie zemes, un, iztēlojoties savu dzīvi soli pa solim gadiem uz priekšu, viņai kļuva pavisam skumji. Viss šķita tik paredzams un vienveidīgs, gads pēc gada, loks pēc loka kā vāverei ritenī. Nebija jau gluži tā, ka Boriss Diānai nemaz nepatīktu. Nebūt ne! Viņš bija labs cilvēks, kā mēdza teikt Diānas tēvs, labākais, uz kādu viņa ar savu raksturu var cerēt. Diāna centās sevi uzmundrināt, tomēr dziļi sirdī arvien palika sajūta, ka ar Borisu viņa nolems sevi mūžīgam cietumam. Šķita, ka viņu apraks ikdienas pienākumu un muļķīgu noteikumu kaudze un viņa nekad neizlauzīsies ārā, nekad nevarēs brīvi elpot un domāt.